

I SKYRIUS

Sniego baltumo okeaninis laineris „Karalienė Elena“ – milžiniškas, gremėzdiškas, didingas, prirakintas vos ne žmogaus rankos storumo lynais, stovėjo prišvartuotas prie Atėnų uosto Pirėjo krantinės, laukdamas muitinės ir dokumentų patikrinimo. Švelnus vėjelis judino laivagalyje iškeltą graikišką vėliavą. Krantinėje pasirodė uosto darbininkai, stumdėsi pasitinkantieji, šmirinėjo cigarečių, gaivinamųjų gėrimų, prezervatyvų ir vietos gamybos suvenyrų išnešiotojai. Pirėjas – tranzitinis uostas pakeliui į Aleksandriją, tačiau dauguma keleivių į krantą išlipa kaip tik čia. Tai ir bruzdūs komivojažieriai, ir nerūpestingi turistai su fotoaparatais ir vaizdo kameromis, į Eladą viliojami mokyklinių atsiminimų apie Partenoną ir „tris šimtus spartiečių“, ir kuklūs religingi keliautojai po šventas Graikijos vietas...

Viršutiniame denyje, toliau nuo minios, kamuojamos karščio ir laukiančios akimirkos, kada bus galima lipti į krantą, stovėjo dviese. Vienas – pilkos išvaizdos, nenusakomo amžiaus vyriškis, nuolat neramiai žvilgčiojo į keleivių minią. Santūrūs, užtikrinti judesiai, nusitrynę lyg ant senos monetos ar medalio veido bruožai, netikėtai plėšriai primerktos akys. Antrasis „Karalienės Elenos“ keleivis irgi niekuo ypatingu neišsiskyrė: žemesnio nei vidutinio ūgio, ovalaus veido, tiesių, šviesiai rusvų plaukų. Žvelgia niūriai, įtemptai, iš padilbų.

Abu vyrus vargu ar buvo galima priskirti prie komivojažierių ar turistų, juo labiau prie piligrimų. Taip gali atrodyti tik tie, kurie vyksta tarnybos reikalais.

Greta „Karalienės Elenos“ ant švelnių įlankos bangų sūpavosi kateriai, feliugos ir jachtos. Skaisčią saulėtą dieną vanduo įlankėlėje buvo veriamai žydras. Saulės takas akino, ir „pilkasis“, išsiėmęs iš marškinių kišenės akinius nuo saulės, juos užsidėjo.

– Na, ką, Aleksandrai Sergejevičiaus, nesitikėjote po kalėjimo iškart atsidurti kurorte? – nežiūrėdamas į pakeleivį pasiteiravo „pilkasis“. –

Kada palikote svetingąją „Matroskaja tišiną“? – Jis sąmoningai nepasakė „pabėgote“. – Birželio penktąją? O šiandien viso labo liepos tryliktoji. Vadinasi, praėjo vos daugiau kaip mėnuo. Prisiminkite šią dieną.

Jo kaimynas nieko neatsakė, o „pilkasis“ kalbėjo toliau:

– Nieko, truputį pailsėsite kurorte, sukaupsite jėgų. Tuomet – prie darbo. – Matyt, saulė, jūra ir nerūpestinga minia nuteikė juodųjų akių savininką lengvabūdiškai.

Tas, kurį jis pavadino Aleksandru Sergejevičiumi, priėjo prie turėklų ir pažvelgė į krantinę. Apsupusių laivą policininkų figūrėlės, nuo „Karalienės Elenos“ denio atrodžiusios žaislinėmis, privertė jį prisimerkti.

Palydovas sugavo tą žvilgsnį.

– Nesijaudinkite, jūsų pasas tikresnis už pačius tikriausius. Tikiuosi, pamenate, kad jūs dabar ne Aleksandras Sergejevičius Solonikas, o Kesovas Vladimirošas, Filaretoso ir Marijos sūnus, graikas repatriantas iš Rustavio?

– Kur neprisiminsi, – atsiduso pašnekovas ir palietė krepšį su dokumentais.

– Na, ir puiku. Eime prie trapo, krante mūsų laukia.

Pasų patikrinimas praėjo sklandžiai. Po pusvalandžio vikrus *Wolksvagen Golf* dūmė per pilnas automobilių gatves tylaus priemiesčio link...

Reljefiškai išgaubta sidabrinė palydovinės antenos lėkštė ryškiai tviskėjo pietų saulės popietės spinduliuose, žerdama į šalis šviesos blyksnius. Po saulės nužertu ryškiu čerpių stogu čirškėjo visur esantys žvirbliai. Jie beveik nesiskyrė nuo gimtųjų, rusiškų, tai buvo pirmoji mintis, atėjusi į galvą Sašai Solonikui naujoje vietoje.

„Pilkasis“, kuris buvo ne kas kitas kaip Kuratorius, tuoj po atvykimo įkurdino įžymų dar neseniai „Matroskaja tišinos“ tardymo izoliatoriaus areštuotąjį užmiesčio kotedže, nedideliame, bet jaukiame, o svarbiausia, saugiam. Kambariai su kondicionieriais ir ventiliatoriais,

kurie per liepos karščius Atėnuose tiesiog būtini, mažas, bet akį džiuginantis sodelis su rūpestingai geltonu smėliu pabarstytais takeliais, negilus tyras baseinas – visa tai saugojo išmaninga signalizacijos sistema bei išorėje paslėptos kameros.

– Kurkitės, ilsėkitės, dabar tai jūsų namai, – „pilkasis“ šeimininkiškai mostelėjo ranka. – Po kalėjimo aklimatizuotis ir reabilituotis gaudate dvi savaites. Manau, užteks. Na, iki, jei ką – skambinkite, telefonu žinote...

Mandagiai atsisveikinęs ir pažadėjęs paskambinti, Kuratorius išėjo, o Solonikas, apsidairęs naujoje vietoje, nusprendė kelias dienas skirti poilsiui.

Po visko, ką teko patirti, jis turėjo teisę šiek tiek atsipalaiduoti – ko gero, pirmą kartą gyvenime. O atsipalaiduoti buvo dėl ko...

Jau kitą dieną, akivaizdžiai atsigavęs ir pailsėjęs, Saša atsisėdo priešais televizorių – palydovinė antena puikiausiai transliavo rusiškas programas: ORT, RTR, NTV. Apsirūpino jis ir laikraščiais – *Komersant-Deili*, *Novaja gazeta*, *Moskovskije novosti*, *Izvestijos*, *Segodnia*. Visuose rašė apie jį – įžymųjį, keliantį siaubą paslaptį kilerį, grėsmingąjį rusų mafijos priešą. Laikraščiams antrino televizijos kanalai. Tiesa, pranešimai dažnai prieštaravo vienas kitam, vargu ar nors vienas jų galėjo pretenduoti ne tik į objektyvumą, bet ir paprasčiausią teisingą faktų išdėstymą.

Respektabiliosios *Moskovskije novosti* 1995 metų birželio aštuntąją rimtai tikino:

„Recidyvistas, profesionalus žudikas, buvęs specialiųjų padalinių karrys Aleksandras Solonikas 1995 metų birželio penktąją išūliai pabėgo iš elitinio devintojo „Matroskaja tišinos“ bloko (jame palyginti neseniai buvo laikomi 1991 ir 1993 metų pučų dalyviai), ko iki šiol dar niekam nebuvo pavykę padaryti.

Visiškai aišku: padaryti kažką panašaus jis galėjo tik padedamas labai įtakingų asmenų. Atsakyti į klausimą, kas stovi už jo nugaros, šiandien sunku, bet kilerio „koviniai nuopelnai“ leidžia daryti kai kurias išvadas.

Pernai rugsėjį Maskvos centre į orą išlėkė Mercedesas-600. Sudegusio automobilio salone buvo rastas, kaip skelbiama, sudegęs orechoviečių autoriteto Silvestro (Sergejaus Timofejevo) kūnas. Bet vėliau pradėjo sklįsti gandai, kad Silvestras gyvas. Esą jį matę Odesoje, Maskvoje ir Vienoje. Jei versija, kad Silvestras gyvas, teisinga, tai Soloniko pabėgimas gali būti jo rankų darbas...“

„Šimtmečio kilerį, Aleksandrą Makedonietį, ruošė Šiaurės Atlanto bloko vadovams likviduoti. Dar prieš pradėdamas dirbti milicijoje, jis tarnavo privilegijuotame kariniame dalinyje, Sovietų karių grupėje Rytų Vokietijoje, tiksliau, specialiam karinės žvalgybos padalinyje, kurios darbuotojus Vakaruose vadino „raudonaisiais velniais“. Šis padalinys turėjo užpuldinėti bei likviduoti vyriausiuosius NATO šalių karinius vadovus“. Toks buvo laikraščio *Novaja gazeta* spėjimas.

Iš tikrųjų būtinają tarnybą jis atliko paprastame tankų dalinyje, nors ir gvardijos, bet jokiam ne specialiajame. Dabar iš jo lipdė rusiškąjį Džeim-są Bondą, visur esantį mįslingą agentą 007. Savaimė aišku, Solonikui tai kėlė tik sarkastišką šypseną.

Turbūt arčiausiai tiesos pasirodė esanti *Komsomolskaja Pravda*, šiek tiek vėliau, 1995 metų liepos septintąją parašiusi:

„Soloniko šmėkla klaidžioja po Rusiją. Ne, ne Kurgano gyventojų, buvusio milicininko ir pabėgėlio zeko. Nutrūktgalvio vienišiaus šmėkla, nepagaunamo keršytojo, bandančio sustabdyti nusikaltėlių siautėjimą ir progresuojančią visuomenės bei valstybės kriminalizaciją. Bet nejaugi, be jo, daugiau nėra kam?“

Saša atidėjo laikraščius, suraukęs kaktą susimąstė.

Taip, matyt, tikrai daugiau nėra kam. Būtų kam, vargu ar paslaptinga struktūra, stovinti už jo pečių, būtų ištraukusi jį, Aleksandrą Makedonietį, iš kagėbistinio devintojo „Matroskaja tišinos“ bloko. Vargu ar su juo būtų terlojęsi, organizavę brangiai kainuojančius dokumentus. Vargu ar būtų persiuntę čia, į Graikiją. Dar ir dabar jie statė už jį.

Jis, Aleksandras Solonikas, buvo ne paprastas kileris. Iš jo sukūrė monstrą, tokį „mažylį Cachesą“, kurio vardu patogu gąsdinti. Ir gąsdino. Jis, Aleksandras Solonikas, puikiai tai žinojo.

Saša sumerkė vokus, ištiesęs kojas išjungė televizoriaus garsą, spragtelėjo ventiliatoriaus mygtuką. Visiško saugumo jausmas, kurį jis patyrė čia, jaukiame kotedže prie Atėnų, ramino. Žinoma, artimiausia ateitis miglota, bet net tokia nežinia geriau nei artėjantis teismas su lengvai nuspėjamu aukščiausios bausmės nuosprendžiu. Beje, toks nuosprendis gali būti pakeistas kalėjimu iki gyvos galvos, bet perspektyva praleisti likusį gyvenimą „specialiajame“ kalėjime nuteistiesiems iki gyvos galvos Ugnies žemėje irgi nedžiugino. Bloškiami galingo ventiliatoriaus sparnų oro srautai vėsino veidą, šiaušė plaukus, ir atsipalaidavęs Aleksandras skrupulingai gaivino atmintyje įvykius, kurie jį čia atvedė. Jis neskubėdamas sklaidė gyvenimo knygą, kurioje liūdesio buvo daug daugiau nei džiaugsmo...

1978 metais Kurgano mieste gimusiam Aleksandrui Sergejevičiui Solonikui suėjo aštuoniolika. Tai reiškė, kad jis turi teisę vesti, rinkti ir būti išrinktas į valdymo organus, bet kartu tai buvo ir priežastis pašaukti jį į karinę tarnybą.

Apie vedybas jis tada nė negalvojo, juo labiau apie karinę tarnybą, bet šaukimo iš karinio komisariato ilgai laukti nereikėjo. Šauktinis su krištolo tyrumo, niekuo nesutepta anketa ir kilęs iš šimtaprocentinių proletarų (tėvas – geležinkelietis, motina – medicinos sesuo), Saša Solonikas buvo vienas iš nedaugelio, patekusių į užsienį, į VDR, kuri tuo metu buvo Varšuvos Sutarties narė ir patikima strateginė Sovietų Sąjungos partnerė.

Dveji tarnybos metai pralėkė greitai, ir grįžusiam namo laimingam „dembeliui“ iškilo natūralus klausimas: ką veikti toliau?

Penkerius metus mokyti aukštojoje mokykloje, kad taptum doru šimtą keturiasdešimt rublių gaunančiu inžinieriumi arba vidurinės mokyklos mokytoju?

Su komjaunimo kelialapiu vykti į BAM'ą tąsyti pabėgių ir savimi maitinti tenykščius mašalus? Įsitaisyti į kokią nors klajojančią brigadą, pas daugiaaukščių namų fasadų dažymo specialistus Tolimuosiuose Rytuose ar akmskaldžius, savo darbo virtuozeus, kur nors Šiaurėje?

Mokytis jo tada netraukė. Netgi statybos technikumą, kur jis buvo laikomas geru mokiniu, teko mesti. Tampyti pabėgius atkarpoje Berkakitas–Tynda nebuvo noro, taip pat kaip arti po dešimt dvylika valandų sudėtingose klimatinėse zonose, kad ir už didelius pinigus.

Todėl toliau buvo milicija – garsioji PPT, patrulinė-postinė tarnyba.

Į mentūrą Solonikas pateko veikiau iš inercijos nei tvirtai apsisprendęs ir to norėdamas: jį papirko pigi romantika iš „kietų“ detektyvų, kurie buvo nuolat spausdinami populiariame tuo metu žurnale *Žmogus ir įstatymas*. Juose buvo aukštinamas atsidavęs tarnavimas įstatymui ir teisingumui, romantiškas žaidimas „policininkai ir vagys“, „sekliai ir banditai“, kur abi pusės nenukrypstamai laikosi privalomų taisyklių. Tikrovėje nelengvoje milicininko tarnyboje nebuvo nė krislo romantikos, ir tai naujasis darbuotojas pajuto greičiau nei per mėnesį. Laisvalaikį jie leido kolektyvinėse išgertuvėse, žaisdami „kvailį“ ir pasakodami istorijas apie lovos žygdarbius su vietinėmis mergiotėmis, dažniausiai sukurtas čia pat, eksromptu. Mentūroje viešpatavo šiuurškštūs keiksmi, padlaižiavimas viršininkams, įtarumas, slapti bėgiojimai skūsti vienas kito, ką tylomis skatino vyresnybė, kuri beveik atvirai rinko kompromatą apie visus be išimties pavaldinius.

Trumpai tariant, po poros mėnesių Solonikas galutinai nusivylė savo pirmuoju pasirinkimu gyvenime. Tačiau rašyti pareiškimą „savo noru“ neskubėjo: kurgi eisi dirbti, jei tarnavai „šiukšle“? Atimk iš žmogaus su antpečiais įprastus valdžios simbolius: dryžuotą lazdelę, kanarėlės spalvos „uaziką“, kabinetėlį valdyboje su telefonu, tabelinį makarovą, seniai nelygintą uniformą ir tarnybinį pažymėjimą – kas iš jo liks?

Klausimas retorinis...

Naujasis PPT darbuotojas buvo anaipol nekvailas ir greitai suprato tą negudrią, bet svarbią tiesą. Kaip ir rūsčias savo dabartinės buities realijas: gyvenimo patirtis menkutė, išsilavinimo, galima sakyti, jokio, dabartis pilka, vienoda ir todėl neįdomi, ateitis – miglota. Svarbiausia – akivaizdus visiškasis galimybių ir norų neatitikimas, be to, norai galimybes aiškiai viršija.

Tada jauna energija, nerasdama, kur išsikrauti milicininko tarnyboje, pasuko į kitą, visai natūralią pusę: nebrangiai kainuojančios, bet meilios moterys tapo VRM seržantui Sašai Solonikui kone gyvenimo prasme.

Bobų jis turėjo daugybę – jas skaičiavo dešimtimis, o gal ir šimtais. Kurgano kekšės, jaunos ir gražios, pasižymėjo nepretenzingumu ir todėl, ne taip, kaip maskvietės, kainavo nebrangiai. Jei moteris savęs nevertina, ją visada galima nupirkti, svarbiausia – nuspėti kainą. Ši aksioma tokia pat teisinga, kaip ir liaudies išmintis: „Kalė nepanorės – patinas negalės“. O kaina brandaus socializmo salygomis Rusijos provincijoje buvo standartinė: padengti „laukymę“, tai yra surengti vaišes, pastatyti kokio geresnio gėralo, prisuokti ką nors apie meilę, moters grožį ir pakylėtus jausmus. Užsiminti, kad šis susitikimas – ne paskutinis, kitą kartą ir kavinėje galima pasėdėti. Tada galima ramiausiai užsiimti santykiavimu su eiline avele iki visiško išsekimo.

Užkibdavo dažniausiai visos arba beveik visos. Tikriausiai nuo tų laikų Saša į moteris žiūrėjo kaip į kvailas, parsiduodančia patele, kurias siaubingai niekino, bet be jų apsieiti taip pat negalėjo.

Gyvenimas ėjo įprasta vaga: budėjimai gimtojoje mentūroje kaitaliojosi su laisvadieniais, vienos vištelės – su kitomis. Buvo rašomi budėjimų raportai, vyresnybė reikšdavo padėkas ir papeikimus.

Vedė, gimė sūnus. Vėliau, kaip ir reikėjo tikėtis, skyrybos. Vėl vestuvės, dar vienas kūdikis...

Netrukus į mentūrą, kaip ir visada, atėjo įsakymas siųsti ką nors į „vyškę“. Aukštąją milicijos mokyklą. Kad ir kaip būtų keista, patrulis Aleksandras Solonikas buvo gerai vertinamas, ir po kelių mėnesių ant jo antpečių, greta seržanto ženklų, sužibo „K“ raidės, reiškiančios, kad jis tapo Gorkio aukštosios milicijos mokyklos kursantu. Gyvenimas toli nuo gimtųjų namų turi savų pranašumų, ir Saša, mėgęs lakstyti paskui bobas ne mažiau, kaip daugelis jo kolegų imti kyšius ir kraustyti sulaikytų girtuoklių kišenes, greitai išsiaiškino pagrindinį tokio gyvenimo privalumą. Didelis miestas, kur nėra nei artimųjų, nei pažįs-

tamų, suteikė galimybę užsiimti mėgstama veikla – dulkinti mergas. Juolab kad pavolgio bobos atrodė kur kas gaivesnės ir nenuvalkiotos, ne taip kaip kurganietės.

Suprantama, aukštosios mokyklos kursanto pomėgis negalėjo neatkreipti milicijos pedagogų dėmesio, ir netrukus Aleksandras Solonikas su neigiama charakteristika kišenėje buvo išsiųstas namo.

Teko grįžti į gimtinę. Žinoma, moralinis supuvėlis buvo priverstas išeiti iš milicijos. Kurgano milicijos vyresnybė, atsakydama į iš Gorkio gautą „kiaulės raštą“, išsiuntė ten raportą: toks ir toks vidaus reikalų sistemoje nebedirba.

Tačiau kelias į miliciją vis dėlto dar nebuvo užkirstas. Kurį laiką padirbėjus autokolonoje, Solonikui vėl pasiūlė užsidėti antpečius: šį kartą nežinybinėje apsaugoje. Nors jis ir ten išstarnavo neilgai. Po nežinia kurio iš eilės skandalo (suprantama, jame dalyvavo mergiotės) jam vėl teko išeiti iš VRM sistemos. Šį kartą – visam laikui...

Gal ir keista, bet buvęs mentas labai greitai rado sau kitą veiklos sferą – miesto kapinėse. Duobkasio darbas „Speckkombinate“ turėjo nemaža privalumų, kurių svarbiausias buvo didelis ir palyginti stabilus uždarbis. Mergos jo vieno kambario bute keitėsi dažniau nei katafalkai prie kapinių vartų.

Galimybės po truputį artėjo prie norų. Tiksliau, atvirkščiai: norai prie realios padėties. Saša nusipirko automobilį, tegul žigulius, tegul padėvėtus, bet savus. Po truputį įsirengė butą, atitekusį kaip palikimą po vieno giminaičio mirties. O svarbiausia – gyveno tokį gyvenimą, kokį laikė priimtinu ir koks jam, be abejo, patiko. Jis reguliariai treniravosi sporto salėje, su draugais važiuodavo į gamtą, savo automobiliu lakstė po naktinį Kurganą. Neverta ir sakyti, kad jaunos miesto gyventojos ir toliau jo gyvenimo programoje buvo įrašytos toli gražu ne paskutiniu punktu.

O tuo metu virš Soloniko galvos tvenkėsi debesys, jis negalėjo net nujauti, kokie grėsmingi...

Kartą sporto salėje, kur Solonikas reguliariai užsiiminėdavo kultūrizmu, prie jo priėjo jaunas vyras, prisistatęs miesto vidaus reikalų

valdybos vyresniuoju tardytoju. Atsainiai pademonstravęs jaunuoliui tarnybinį pažymėjimą ir priminęs sporto salės senbuviui jo milicininkišką praeitį, „šiukšlė“ be jokių įžangų pasiūlė Solonikui tapti neetatiniu milicijos bendradarbiu, kitaip tariant „stukačiumi“.

Savaime aišku, atsakymas buvo kategoriškai neigiamas. Solonikas pareiškė, kad su mentūra jo gyvenime baigta, kad būti „stukačiumi“ nesiderina su jo įsitikinimais. O kad „šiukšlinas“ tardytojas greičiau suprastų, pasiūlė šiam nešdintis kuo toliau. Kapinių duobkasyje buvo paliktas ramybėje, bet tik kuriam laikui. Smarkiai išsižeidęs tardytojas užslėpė pyktį, matyt, prisiekęs pademonstruoti savo valdžios galimybes, ir pasirodė besąs kaip reta kerštingas. Po kelių savaičių pil. A. S. Solonikas gavo šaukimą į miesto prokuratūrą, kur Sašai buvo pateikti įtarimai net dėl keturių išžaginių, neva jo įvykdytų prieš metus. Medicininio patvirtinimo aktų baudžiamojoje byloje nebuvo, lygiai kaip ir akistatų bei kitų procesinių formalumų, bet iš miesto prokuratūros pastato Solonikas išėjo jau ne kaip paprastas pilietis, o kaip įtariamasis.

O toliau buvo pats humaniškiausias pasaulyje sovietinis teismas, kuriame jis neturėjo nei sumanios gynybos, nei rimto alibi (koks gali būti alibi po metų?). Užtat teisėja, stora, kūninga tetulė pajuto visai suprantamą moterišką gailėstį „nukentėjusioms“ bei garsųjį „vidinį įsitikinimą“, kainavusį kaltinamajam aštuonerius metus laisvės atėmimo, bausmę atliekant sustiprinto režimo kolonijoje pagal 117 straipsnio antrą ir trečią dalis.

Įsitikinęs, kad jis teisus, Solonikas pabėgo tiesiai iš teismo salės ir, mikliai apmovęs persekiotojus, dingo nežinoma kryptimi. Tiesa, po kelių mėnesių jis pasirodė Tiumenėje, kur ir buvo milicijos operų su laikytas.

Įvyko dar vienas teismas. Šįkart už pabėgimą Solonikui „prikabino“ dar ketverius metus, ir jis su gėdingu „šiukšlės“ ženklų, nuteistas už „žaidimus su gauruotąja“, tai yra už išžaginimą, buvo išsiųstas į vieną iš daugybės Permės srities lagerių. Suprantama, kad su tokia puokšte zonai visiškai netinkamų savybių Solonikui ten buvo nesaldus. Zona

buvo ne „raudonoji“, o „juodoji“, t. y. čia vadovavo „blatnieji“. Jie ir paskelbė nuosprendį: paversti jį „gaidžiu“ – po ritualinio pažemini- mo naujasis zekas, zonos šeimininkų manymu, turėjo papildyti svetų, tanių, mašų, klavų ir kitų zonos atstumtųjų gretas.

Jau pirmasis bandymas įvaryti jį į „vištidę“ su trenksmu žlugo: Sašai tai kainavo septyniolika randų galvoje, smegenų sukrėtimą ir milžiniš- kas kraujosruvas, bet jis atsilaikė. Kad ir kaip keista, „blatnieji“ nuken- tėjo smarkiau: keli užpuolikai su kojų ir rankų lūžiais buvo pristatyti į „kryžių“, t. y. į medicinos punktą, o zonos „prižiūrėtojas“ už tai, kad negebėjo įvykdyti nuosprendžio, pažemintas į „muzikus“.

Veikiai Solonikas, toliau nuo nelaimės, buvo perkeltas į Uljanovs- ko „aštuntuką“, PDK (pataisos darbų koloniją) 78/8. Nežinia, kaip jis pateko į vienos paslaptingos, bet, sprendžiant iš visko, labai galingos struktūros akiratį. Lygiai taip pat nesuprantama, kuo būtent jis ją su- domino, tačiau netrukus įvyko susitikimas su jos atstovu. Tas be įžan- gų pasiūlė zekui pabėgti, tačiau mainais už laisvę Saša turėjo visiškai atsiduoti į minėtos struktūros rankas.

Tada Solonikas pagalvojo, kad jį susirado „kontora“, toji visur esanti ir galinga KGB, bet jis klydo – tai buvo ne „kontora“, o kai kas daug blogiau. Nuteistam mentui, kuris jei ne šiandien, tai ryt gaus geležtę į kepenis, rinktis nebuvo ko. Aleksandras, kuris turėjo ištrūkti į laisvę tik po 2000-ųjų, sutiko. Jis vėl pabėgo, ir šis kartas buvo sėkmingas, nes pabėgimo planą paruošė specialistai, ir laisvėje jo jau laukė. Tačiau nuo to laiko pabėgėlio kūnas ir siela buvo įtraukti į tos paslaptingos struktūros (jis ir pats nežinojo, kokios būtent) rejestrą. Taip Solonikas, nusipirkęs laisvę itin brangia kaina, pats tapo tos laisvės įkaitu.

Jis tai suprato praėjus keliems mėnesiams – specialiame rengimo centre Kazachstane. Čia jį kartu su keliomis dešimtimis kitų (daugu- ma jų turėjo kriminalinę praeitį) rengė pagal pagreitintą ir sustiprin- tą programą. Į ją buvo įtrauktos ir fizinio likvidavimo akcijos, kurios niekuomet nebus išaiškintos, sprogstamųjų medžiagų gaminimas iš visiškai nekaltų medžiagų, kurios parduodamos, pavyzdžiui, butinės

technikos parduotuvėje. Be to, kaip pasigaminti vienkartinį duslintuvą iš to, kas yra po ranka: nuo kartono iki kopūsto koto, pasiklausymo įrenginių įtaisymo ir naudojimosi metodikos, sekimo ir konspiracijos pagrindų, teatrinio grimo, taikomosios medicinos. Papildomai – kultūrizmo kursas, sekinantys krosai, kliūčių ruožas, šaudymas šaudykloje, specialus automobilio vairavimo kursas.

Ten, Parengimo centre, jis pirmąkart susitiko su jau nebejaunu, valdingumu trykštančiu veidu vyru, žinomu Koordinatoriaus slapyvardžiu. Iš visko sprendžiant, jis stovėjo tos paslaptingos ir galingos organizacijos užkulisiuose. Pokalbis buvo ilgas ir varginantis, bet Solonikas taip iki galo ir nesuprato, ko iš jo norima.

„Aleksandrai Sergejevičiaus, sakykite, ar jums patinka, kai jūsų bijo? – tada paklausė Koordinatorius, įdėmiai žvelgdamas į buvusį PDK kalinį. – Prisiminkite – gal mokykloje, gal armijoje, gal vėliau, milicijoje. Arba Uljanovsko PDK. Jūsų vardas kelia baimę – tegul ne pernelyg didelę, bet vis dėlto baimę. Jūsų šalinasi, net jūsų žvilgsnio vengia, prieš jums ką nors sakydami žmonės gerai pagalvoja. Malonu?“

Tuomet jis, žmogus be teisių, žmogus už įstatymo ribų, tik išipareigojęs tiems, kurie dovanojo jam laisvę, nesuvokė visos virtinės klausimų giluminės prasmės. Suprantama, nežinojo ir atsakymų į juos.

„Tai suteikia suvokimą esant save reikšmingą, – keistai šypsodamasis reziūmavo Koordinatorius, – nepriklausomybės jausmą. Galbūt netgi ne jausmą, o iliuziją. Ji gina, sukuria nematomą kiautą. Beje, tada jūs labai aukštai iškylate aplinkinių akyse...“

Baimė turi savo kainą. Solonikas tai suprato tik po kelerių metų, baigęs specialiojo parengimo kursą, kur jį ir tokius kaip jis kursantus rengė būsimam darbui: fiziškai naikinti Rusijos kriminalinio pasaulio lyderius.

Pirmieji šūviai nuaidėjo Tiumenėje – Saša neįtikėtinai lengvai „užvertė“ du vietinius autoritetus ir iš karto išvyko į Maskvą. Kuratorius, be jokios abejonės, buvęs čekistas, paskirtas jo instruktoriumi, operatyviniu vadovu bei šnipu vienu metu, ruošė Soloniką kitiems nužudy-